RETSMØDERAPPORT
i sag C-302/90 *

I — Hovedsagens retlige baggrund

1. Rådets forordning nr. 36/63/EØF af 2. april 1963 om social sikring af grænsearbejdere (JO 1963, nr. 62, s. 1314) indeholder bl.a. følgende generelle bestemmelser:

a) Artikel 1, litra c), hvorefter udtrykket »grænsearbejder« i denne forordning betyder

»enhver arbejdstager eller dermed ligestillet person, som er beskæftiget på en medlemsstats område, men er bosat på en anden medlemsstats område, hvortil han som hovedregel vender tilbage hver dag eller mindst en gang om ugen«.

b) Artikel 2, stk. 1, om forordningens anvendelsesområde. Herefter finder forordningen anvendelse

»på grænsearbejdere, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er statsborger i en af disse stater eller er statsløse eller flygtninge bosat på en medlemsstats område, samt på deres familiemedlemmer og deres efterladte«.

c) Artikel 3 om forordningens anvendelsesområde i forhold til anvendelsesområdet for henholdsvis Rådets forordning nr. 3 af 25. september 1958 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 1958, nr. 30, s. 561), Rådets forordning nr. 4 af 3. december 1958 om regler til gennemførelse og supplering af bestemmelserne i forordning nr. 3 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 1958, nr. 30, s. 597). Herefter

»finder bestemmelserne i forordning nr. 3 og 4 anvendelse på personer, som nærværende forordning finder anvendelse på, når der ikke i sidstnævnte forordning er gjort undtagelse herfra«.

I fjerde og femte betragtning til forordning til nr. 36/63 anføres, at de generelle bestemmelser i forordning nr. 3 og 4 og disse forordningers bestemmelser vedrørende invaliditet ikke kræver udvidelser, men kan anvendes, som de er. Særlige supplerende bestemmelser er nødvendige med henblik på fastlæggelsen af, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, samt for så vidt angår sygdom.

2. En af de særlige regler i forordning nr. 36/63 er artikel 6, stk. 1, om den kompetente institution, for så vidt angår kontant-

* Processprog: fransk.

ydelser i anledning af sygdom og graviditet. Det hedder heri:

»Kontantydelser, som grænsearbejderen har ret til eller ville have ret til, såfremt han boede på den kompetente stats område, udbetales ham af den kompetente institution, som om han boede på nævnte område«.

Om naturalydelser indeholder artikel 10 i forordning nr. 36/63 en særlig bestemmelse for arbejdsløse grænsearbejdere; det hedder heri:

»En grænsearbejder, der i henhold til bestemmelserne i artikel 19, stk. 1 eller 2, oppebærer ydelser i anledning af arbejdsløshed i henhold til en medlemsstats lovgivning, har i samme tidsrum ret... til naturalydelser, der udredes af institutionen på bopælsstedet. Udgifterne til sådanne ydelser afholdes af den kompetente institution i den stat, som udreder ydelserne i anledning af arbejdsløshed.«

Artikel 19, stk. 1, i nævnte forordning angiver den kompetente institution, for så vidt angår ydelser i anledning af fuldstændig arbejdsløshed for grænsearbejdere. Det hedder heri:

»En helt arbejdsløs grænsearbejder har ret til ydelser efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, som om han under sin seneste beskæftigelse havde været omfattet af denne lovgivning... Udgifterne ved disse ydelser afholdes af bopælslandets institution.«

3. Artikel 17 i forordning nr. 3, der indeholder særlige bestemmelser om sygdom, vedrører forholdene for arbejdstagere, der efter at have været forsikret i én medlemsstat begiver sig til en anden medlemsstat. I stk. 1, første afsnit i denne artikel hedder det:

»Arbejdstagere eller dermed ligestillede personer, som har tilbagelagt forsikringsperioder eller dermed ligestillede perioder i henhold til en eller flere medlemsstaters lovgivning, og som begiver sig til en anden medlemsstats område, har for sig selv og for deres familiemedlemmer ret til ydelser i henhold til sidstnævnte medlemsstats lovgivning, under forudsætning af:

i) at de har været arbejdsdygtige på tidspunktet for deres seneste indrejse på nævnte medlemsstats område

ii) at de har været omfattet af obligatorisk forsikring efter den seneste indrejse på nævnte område

iii) at de opfylder betingelserne ifølge nævnte medlemsstats lovgivning under hensyntagen til sammenlægning af samtlige de i den foregående artikel omhandlede perioder.«

4. Endelig omhandler artikel 39, stk. 1, 2 og 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse

af de sociale sikringsordninger for arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som affattet ved forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (oprindelig reference JO L 149, s. 2, jf. EFT L 230, s. 6), der trådte i kraft den 1. oktober 1972, betingelserne for at opnå ydelser i anledning af invaliditet. Bestemmelserne herom lyder således:

»1. Institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning fandt anvendelse på det tidspunkt, da uarbejdsdygtighed med påfølgende invaliditet indtrådte, afgør på grundlag af denne lovgivning, om den pågældende opfylder de foreskrevne betingelser for ret til ydelser, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.

2. En person, der opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, modtager ydelserne udelukkende fra den nævnte institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning.

3. En person, der ikke har ret til ydelser i henhold til stk. 1, modtager de ydelser, som han endnu har ret til efter en anden medlemsstats lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.«

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

5. Desse, der var fransk statsborger, arbejdede som grænsearbejder i Belgien fra den 25. februar 1957 til den 4. december 1970, hvor hun blev afskediget.

Fra den. 5. december 1970 til den 1. februar 1971 modtog hun arbejdsløshedsunderstøttelse i Frankrig i henhold til artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63, og betalte bidrag til »den fortsatte forsikring« i Belgien frem til den 31. januar 1971.

Fra den 2. til den 21. februar 1971 modtog Desse ydelser i anledning af sygdom fra den belgiske sikringsinstitution, der havde erklæret hende for arbejdsdygtig fra den 22. februar.

Hun modtog på ny arbejdsløshedsunderstøttelse i Frankrig fra den 24. februar til den 11. oktober 1971. Fra den 12. oktober 1971 til den 30. september 1980, hvor hun gik på pension, var hun efter erklæring fra den belgiske institution, Caisse auxiliaire d'assurance maladie-invalidité (herefter benævnt »CAAMI«), uarbejdsdygtig.

Ved afgørelse af 11. maj 1973 afslog CAAMI imidlertid at udbetale hende ydelser i anledning af sygdom. Desse indbragte afgørelsen for Tribunal du travail de Tournai, der ved dom af 4. juni 1976 fastslog, at hun havde krav på ydelser i anledning af oprindelig uarbejdsdygtighed fra den 12. oktober 1971 og på ydelser i anledning af invaliditet fra den 12. oktober 1972.

CAAMI indankede denne dom for Cour du travail de Mons, og Institut national d'assurance maladie-invalidité (herefter benævnt »INAMI«) anmodede om at måtte intervenere til støtte for CAAMI's påstande.

Desse afgik ved døden den 1. oktober 1983. Hendes arvinger, Napoléon og Jocelyne Faux, har succederet i sagen den 21. februar 1989.

6. Ved dom afsagt den 28. september 1990 besluttede Cour du travail de Mons at udsætte sagen og anmode Domstolen om en afgørelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Mister en kvindelig fransk arbejdstager, der bor i Frankrig, og i næsten 14 år udelukkende har arbejdet i Belgien, status som grænsearbejder i den i artikel 1, litra c), i forordning nr. 36/63/EØF forudsatte betydning (når det var anerkendt, at hun endnu på afskedigelsestidspunktet den 4. december 1970 havde denne status)?

Beror denne fortabelse af status som grænsearbejder på den omstændighed, at hun har været helt arbejdsløs og i den anledning har modtaget ydelser fra den franske institution på bopælsstedet i tiden fra den 24. februar 1971 til den 11. oktober 1971 i henhold til artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63/EØF af 2. april 1963, selv om hun på grundlag af artikel 2, stk. 1, og artikel 19, stk. 1, i samme forordning tilsyneladende har bevaret denne status?

2) Kan hun i tilfælde af sygdom og uarbejdsdygtighed, og derefter invaliditet som anerkendt i belgiske lovgivning om syge- og invaliditetsforsikring (lov af 9.8.1963), fra den 12. oktober 1971 og indtil pensionsalderen (der indtrådte den 30.9.1980) gøre krav på ydelser i anledning af oprindelig uarbejdsdygtighed (i et år) og derefter ydelser i anledning af invaliditet over for den kompetente belgiske institution i henhold til artikel 6 i nævnte forordning nr. 36/63?

3) Må det — i overensstemmelse med ånden i forordning nr. 36/63 og de særlige supplerende bestemmelser, der har været nødvendige i forbindelse hermed (jf. femte betragtning i forordningens præambel) — anerkendes, at arbejdsløshedsperioden i Frankrig, også selv om den i nævnte bopælsland anerkendes som forsikringsperiode og dermed ligestillet periode eller en periode, der svarer til en forsikringsperiode i Belgien, hvor arbejdsstedet tidligere lå, skal anses for en forsikringsperiode eller dermed ligestillet periode, eller en periode svarende til en forsikringsperiode, navnlig for så vidt angår anvendelsen af belgisk lov af 9. august 1963 om syge- og invaliditetsforsikring (artikel 66, 67 og 68 og artikel 75)?

Besvarelsen af dette spørgsmål knytter sig til forskriften i artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63, der forudsætter, at en grænsearbejder, der er blevet helt arbejdsløs, gør sit krav på ydelser i anledning af arbejdsløshed gældende og altså lader sig registrere som arbejdssøgende i det land, hvor vedkommende har sin bopæl (her Frankrig), og ikke i det land, hvor arbejdsstedet er beliggende, hvor vedkommende har været omfattet af social sikring for arbejdstagere, og hvor arbejdet er mistet.

4) Det spørges endelig subsidiært for det tilfælde, at de tre første spørgsmål besvares benægtende, og under forudsætning af, at forordning nr. 3 finder anvendelse fra den 1. oktober 1971 og

forordning nr. 1408/71 fra den 1. oktober 1972, for så vidt angår syge- og invaliditetsforsikring:

Skal institutionen i det land, hvor arbejdsstedet er beliggende, og hvor en arbejdstager er omfattet af social sikring for arbejdstagere (her Belgien), anerkende, at den arbejdsløshedsperiode, i hvilken der er udbetalt ydelser i anledning af arbejdsløshed i Frankrig i henhold til artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63/EØF (selv om denne periode ikke i nævnte land anerkendes som forsikringsperiode eller dermed ligestillet periode eller tilsvarende periode), er en forsikringsperiode eller tilsvarende periode efter betydningen i artikel 66 (karenstid), 67, 68 og 75 (som følge af den berettigedes bevarelse af statussen) i lov af 9. august 1963 om syge- og invaliditetsforsikring?«

7. Forelæggelsesdommen blev registreret på Domstolen Justitskontor den 5. oktober 1990. I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af INAMI, der har interveneret til støtte for appellantens påstande, ved advokaterne A. Wattier og J. Saint-Ghislain, Mons, af de indstævnte, ægtefællerne Faux ved advokaterne Gaston Dramaix og José Chevalier, Mons, og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dimitrios Gouloussis, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

8. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse samt i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, at henvise sagen til Femte Afdeling.

III — Sammenfatning af de skriftlige indlæg for Domstolen

9. *INAMI* har vedrørende det første præjudicielle spørgsmål gjort gældende, at retten til at få udbetalt kontantydelser i anledning af uarbejdsdygtighed forudsætter status som grænsearbejder efter betydningen heraf i artikel 1, litra c), i forordning nr. 36/63, altså at der haves bopæl på én medlemsstats område og beskæftigelse på en anden medlemsstats område. Det sidste er imidlertid ikke tilfældet, når arbejdstageren er helt arbejdsløs.

INAMI har til støtte for sit synspunkt henvist til den ved artikel 43 i forordning nr. 3 nedsatte Administrative Kommissions fortolkning af ordene »er beskæftiget« i nævnte bestemmelse i forordning nr. 36/63.

Ifølge denne fortolkning må ordene forstås meget vidt, således at de omfatter »arbejdstagere, der er delvis arbejdsløse eller arbejdsløse som følge af en ulykke, og som er omfattet af artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 36/63«. Helt arbejdsløse arbejdstagere må derfor ifølge INAMI a contrario falde uden for bestemmelsen.

INAMI har vedrørende det andet præjudicielle spørgsmål anført, at artikel 6 i forordning nr. 36/63 ikke tager højde for situationen for en helt arbejdsløs grænsearbejder, der den 12. oktober 1971 blev ramt af uarbejdsdygtighed, da det ikke på grundlag af nævnte artikel kan afgøres, hvilken institution der skal afholde udgifterne i anledning af sygdom.

Det er derfor i henhold til artikel 3 i forordning nr. 36/63 bestemmelserne i forordning nr. 3 og 4, der skal anvendes. I henhold til artikel 17 i forordning nr. 3 udbetales der ydelser i anledning af sygdom til udgift for den medlemsstat, som arbejdstageren begiver sig til. I nærværende sag er det derfor de franske myndigheder, der skal afholde udgifterne til disse ydelser.

INAMI har vedrørende den invaliditet, der indtrådte den 12. oktober 1972, fremhævet, at den ordning, som finder anvendelse, er fastlagt ved forordning nr. 1408/71, der trådte i kraft den 1. oktober 1972. Ifølge denne forordnings artikel 39 er det den medlemsstat, hvis lovgivning fandt anvendelse på det tidspunkt, da uarbejdsdygtigheden indtrådte, der skal afholde udgifterne til invaliditetsydelserne. I det i hovedsagen foreliggende tilfælde er den medlemsstat, der her bliver tale om, også Frankrig.

Hvad det tredje præjudicielle spørgsmål angår, har INAMI fremhævet, at det såvel i forordning nr. 3 som i forordning nr. 1408/71 er udtrykkeligt angivet, at »forsikringsperioden« betegner de bidrags- eller beskæftigelsesperioder eller perioder som selvstændig beskæftiget i henhold til fastlæggelsen eller anerkendelsen heraf som forsikringsperioder i henhold til den lovgivning, som de er blevet tilbagelagt under, samt de hermed ligestillede perioder i det omfang, disse i henhold til denne lovgivning anerkendes som perioder, der svarer til forsikringsperioder.

Princippet herom er gentagne gange blevet fastslået i Domstolens praksis (jf. dom af 5.12.1967, sag 14/67, Welchner, Sml. 1965-1968, s. 428, dom af 6.6.1972, sag 2/72, Murru, Sml. 1972, s. 93, og dom af 7.2.1990, sag C-324/88, Wella, Sml. I, s. 257).

Følgelig kunne, uanset ordlyden af artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63, den arbejdsløshedsperiode, den pågældende havde tilbagelagt i Frankrig, og som ikke efter den dagældende franske lovgivning var en forsikringsperiode, ikke anerkendes som en forsikringsperiode eller dermed ligestillet periode eller en til en forsikringsperiode svarende periode i Belgien.

INAMI har vedrørende det sidste præjudicielle spørgsmål først bemærket, at udgifterne til ydelserne skulle afholdes af den franske institution i henhold til artikel 17 i forordning nr. 3 og artikel 39 i forordning nr. 1408/71.

Herefter har INAMI fremhævet, at indstævnte, selv om hun ikke har ret til invaliditetsydelser efter fransk lovgivning, vil kunne rejse krav herom i Belgien i medfør af artikel 39, stk. 3, i forordning nr. 1408/71.

INAMI har imidlertid anført, at der i sidstnævnte bestemmelse henvises til artikel 38 i samme forordning om sammenlægning af forsikringsperioder, der som tidligere anført skal tages i betragtning i henhold til den lovgivning, som disse perioder er tilbagelagt under.

INAMI når på baggrund heraf til det resultat, at for så vidt som en arbejdsløshedsperiode, der er tilbagelagt i Frankrig, ikke anerkendes som en forsikringsperiode ifølge fransk lovgivning, kan denne forsikringsperiode ikke ligestilles med en gyldig forsikringsperiode, der giver ret til belgiske ydelser.

10. Ægtefællerne *Faux* har indledningsvis fremhævet, at Desse's situation er omfattet af principperne om fri bevægelighed for arbejdstagerne og anfører herved, at Domstolens faste praksis i den forbindelse går ud på, at forordningerne om social sikkerhed skal fortolkes på baggrund af de med artikel 48-51 i Traktaten tilstræbte formål.

De har i den forbindelse gjort gældende, at det af Domstolen praksis fremgår, dels at fortolkningen af bestemmelserne i forordninger, der vedrører arbejdskraftens frie bevægelighed må være vid, og at undtagelser og fravigelser af disse bestemmelser skal fortolkes indskrænkende (jf. dom af 12.7.1984, sag 242/83, Patteri, Sml. s. 3191), og dels at Traktatens artikel 48 og 51 ikke vil kunne komme til at virke efter hensigten, såfremt arbejdstagerne ved udøvelsen af deres ret til fri bevægelighed risikerer at miste fordele i henhold til social sikring, som alene er tilsikret dem ved en medlemsstats lovgivning (jf. dom af 5.7.1967, sag 9/67, Colditz, Sml. 1965-1968, s. 379).

Ægtefællerne Faux har på baggrund heraf fastslået, at enhver hindring, der opstår ved nationale lovbestemmelser om social sikring, må vige i kraft af princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed.

Ægtefællerne Faux har mere konkret anført, at den nationale ret med de præjudicielle spørgsmål først og fremmest ønsker en afgørelse af, dels om Desse kunne bevare sin status som grænsearbejder, når hun oppebar ydelser i anledning af fuldstændig arbejdsløshed, som Frankrig måtte afholde udgifterne til, og dels om arbejdsløshedsperioden er en forsikringsperiode, der efter sammenlægning af forsikringsperioderne skal tages i betragtning for erhvervelsen af ret til ydelser i Belgien.

Ægtefællerne Faux har vedrørende det første punkt fremhævet, at Desse oppebar ydelser i anledning af arbejdsløshed fra den 5. december 1970 og derefter fra den 24. februar til den 12. oktober 1971 samt ydelser i anledning af uarbejdsdygtighed fra den 1. til den 21. februar 1971 fremdeles som følge af hendes status som grænsearbejder. Afgørelsen vedrørende hendes status som grænsearbejder må derfor træffes ud fra tidspunktet for rettens erhvervelse, det vil i det i hovedsagen foreliggende tilfælde sige den 4. december 1970, da hun blev afskediget.

Ægtefællerne Faux har tilføjet, at en helt arbejdsløs arbejdstagers status som grænsearbejder er taget i betragtning ved selve ordlyden af artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63. Denne bestemmelses rækkevidde kan herefter ikke begrænses ved en indskrænkende fortolkning af ordene »er beskæftiget« i artikel 1, litra c), i samme forordning. Ifølge ægtefællerne Faux vil en sådan fortolkning være ensbetydende med en begrænsning på fællesskabsplan af en ret, som arbejdstageren har i henhold til den nationale lovgivning, og lægge sig i vejen for den fortolkning af fællesskabsforordningerne, som Domstolen har stillet krav om på baggrund af arbejdskraftens frie bevægelighed.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt perioden som helt arbejdsløs, hvor udgiften for ydelserne skal afholdes af Frankrig, udgør en forsikringsperiode, der skal tages i betragtning ved opnåelsen af retten til ydelser i Belgien efter sammenlægning af forsikringsperioderne, har ægtefællerne Faux indledningsvis kritiseret den af INAMI foreslåede fortolkning med den begrundelse, at denne er baseret på forordningerne nr. 3 og 4, skønt alene de særlige bestemmelser i forordning nr. 36/63 finder anvendelse på grænsearbejdere.

Ægtefællerne Faux har dernæst anført, at den i Frankrig konstaterede arbejdsløshedsperiode skal ligestilles med en i Belgien konstateret arbejdsløshedsperiode i medfør af artikel 21, stk. 3, i belgisk lov af 9. august 1963, idet Desse var nødt til at lade sig registrere som arbejdssøgende i Frankrig i medfør af artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63 og oppebar naturalydelser i Frankrig i henhold til artikel 10 i nævnte forordning.

Ægtefællerne Faux har endelig anført, at opnåelse af ret til ydelser i anledning af arbejdsløshed i Frankrig, selv om Desse bestemt ikke var tilsluttet franske sociale sikringsordninger, dog er hjemlet ved en fælleskabsforordning og ikke beror på en tilslutning som nævnt.

Ægtefællerne Faux har gjort gældende, at det alene er fastlæggelsen efter fransk lovgivning af forsikringsperioden eller den dermed ligestillede periode, der skal tages i betragtning, og at den konstaterede arbejdsløshedsperiode ifølge denne lovgivning ligestilles med en forsikringsperiode.

11. *Kommissionen* har vedrørende det første spørgsmål gjort gældende, at Domstolen ved fortolkningen af en bestemmelse i forordning nr. 1408/71, der næsten svarer til artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63, har fastslået, at en grænsearbejder, der er helt arbejdsløs, kun har krav på ydelser fra bopælsmedlemsstaten (jf. dom af 12.6.1986, sag 1/85, Miethe, Sml. s. 1837). Dette må ifølge Kommissionen medføre, at der ikke ved artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 36/63 er givet grænsearbejdere en mulighed for at vælge mellem bopælsmedlemsstatens eller beskæftigelsesstatens lovgivning.

Det må derfor antages, at en grænsearbejder mister status som sådan, ikke i kraft af, at han er helt arbejdsløs, men alene, såfremt han genoptager sin beskæftigelse, og at han som følge heraf ikke opfylder betingelserne ifølge artikel 1, litra c), i forordning nr. 36/63.

Kommissionen har anført, at den forelæggende ret med det andet præjudicielle spørgsmål først og fremmest har ønsket en afgørelse af, om en grænsearbejder, der er helt arbejdsløs, på grundlag af artikel 6 i forordning nr. 36/63 kan gøre krav på ydelser i anledning af oprindelig uarbejdsdygtighed og derefter i anledning af invaliditet.

Kommissionen har, for så vidt angår ydelser i anledning af sygdom, og altså ydelser i anledning af oprindelig uarbejdsdygtighed, fremhævet, at disse ydelser ifølge nævnte bestemmelse udtrykkeligt skal udbetales af den kompetente institution i beskæftigelsesmedlemsstaten.

Den har vedrørende ydelser i anledning af invaliditet anført, at disse ydelser ifølge det nye stk. 5 i artikel 39, der blev indsat i forordning nr. 1408/71 ved Rådets forordning (EØF) nr. 2793/81 af 17. september 1981 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for fællesskabet, og Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 275, s. 1), skal udredes til udgift for institutionen i bopælslandet. Den har dog fremhævet, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse i hovedsagen, idet den trådte i kraft efter udløbet af det tidsrum, hvor Desse var uarbejdsdygtig.

Det er derfor stk. 1 og 2 i denne artikel — de eneste, som kan finde anvendelse i nærværende sag — der skal lægges til grund, og resultatet bliver således, at det er den kompetente institution i den medlemsstat, hvor uarbejdsdygtigheden er indtrådt, det vil her sige beskæftigelsesmedlemsstaten, der afgør, om grænsearbejderen opfylder samtlige betingelser for at få udbetalt ydelser i anledning af invaliditet.

Kommissionen har udtalt, at den besvarelse, der er givet de to første spørgsmål, medfører, at det tredje og det fjerde præjudicielle spørgsmål bliver uden genstand.

G. C. Rodríguez Iglesias
Refererende dommer